

Minister Sportu i Turystyki

BM-WRP.054.76.2025

Warszawa, dnia 22 września 2025 r.

Pan

Szymon Hołownia

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 11031 Pani Poseł Małgorzaty Pępek w sprawie wsparcia finansowego dla organizacji reprezentujących Polskę w międzynarodowych zawodach sportowych w dyscyplinach nieolimpijskich, uprzejmie informuję, co następuje.

Zasadniczo problematyka nakreślona w interpelacji odnosi się – w domyśle – do obszaru sportu wyczynowego. Niezależnie od tego działania programowe realizowane w ramach sportu powszechnego nie różnicują potencjalnych wnioskodawców pod względem reprezentowanej dyscypliny sportu – olimpijskiej bądź nieolimpijskiej. Resortowa oferta aktywizacyjna kierowana jest do wszystkich, niezależnie od płci, wieku, statusu społecznego, czy poziomu sprawności fizycznej.

W tym kontekście istotne są deficyty aktywności ruchowej, które w szerokim zakresie dotyczą społeczeństwo polskie, w szczególności dzieci i młodzież.

Działania prewencyjne w tym zakresie prowadzone są przez Ministerstwo Sportu i Turystyki z intensywnością proporcjonalną do obserwowanych zmian społecznych. Z tego względu środki publiczne kierowane są w opisane obszary i wydatkowane w sposób umożliwiający dotarcie z ofertą do jak najszerszego grona odbiorców.

Natomiast w odniesieniu do sportu wyczynowego należy wskazać, że przepis art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz.U. z 2024 r. poz. 1488 z późn. zm.; dalej: ustawa o sporcie) nakłada obowiązek przynależności polskiego związku sportowego (dalej: PZS) do właściwej międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim lub paralimpijskim albo innej uznanej przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski (dalej: MKOI). Pojęcie międzynarodowej federacji zostało, na gruncie przepisów Karty Olimpijskiej (dalej także: Karta lub OC), wyraźnie odróżnione od innych organizacji sportowych. Zasady i kryteria uznania przez MKOI międzynarodowej federacji określone zostały w art. 25 Karty. Zgodnie z tym przepisem, w celu rozwoju i propagowania Ruchu Olimpijskiego, MKOI może uznać za międzynarodowe federacje - międzynarodowe pozarządowe organizacje zarządzające jednym lub kilkoma sportami na szczeblu światowym, obejmujące organizacje kierujące tymi sportami na poziomie krajowym. Statuty, sposób postępowania oraz działalność międzynarodowych federacji uczestniczących w Ruchu Olimpijskim muszą być zgodne z Kartą, włącznie z przyjęciem i wdrażaniem Światowego Kodeksu Antydopingowego.

Podlegając powyższym zapisom, każda międzynarodowa federacja zachowuje niezależność i samodzielność w administrowaniu swoim sportem. Tego rodzaju federacje zarządzają danym sportem – ustalają reguły współzawodnictwa, odpowiadają za jego organizację na szczeblu światowym oraz zapewniają jego promocję i rozwój.

W postanowieniach Karty mowa jest także o możliwości uznania przez MKOI stowarzyszeń międzynarodowych federacji (art. 3 pkt 3 Karty) oraz pozarządowych organizacji związanych ze sportem, działających na szczeblu międzynarodowym, których statuty i działalność są zgodne z Kartą (art. 3 pkt 5 Karty). Podkreślić należy, że są to jednak organizacje innego rodzaju – niebędące

międzynarodowymi federacjami i tym samym nieobjęte dyspozycją art. 12a ust. 1 ustawy o sporcie.

Jak wynika z art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy o sporcie, międzynarodowa federacja sportowa, do której należy PZS, powinna działać w sporcie olimpijskim lub paralimpijskim, tj. ujętym w programie igrzysk olimpijskich lub paralimpijskich (letnich bądź zimowych). Dopuszczalna w świetle powyższego unormowania jest również przynależność do innej międzynarodowej federacji sportowej, działającej w sporcie nieolimpijskim – pod warunkiem jej uznania przez MKOl. Postanowienia Karty Olimpijskiej przewidują taką możliwość.

Zgodnie z ustawą o sporcie, przynależność do międzynarodowej federacji sportowej (art. 11 ust. 2 pkt 4) pozostaje w ścisłym związku z członkostwem w międzynarodowej organizacji sportowej, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 4. Ustawodawca zakłada, że PZS, będący członkiem takiej federacji, korzysta z uprawnień wynikających z tego członkostwa, przy czym gwarancje ich realizacji znajdują podstawę prawną we wskazanym przepisie. Uprawnienia te mają charakter wyłączny – przysługują wyłącznie PZS.

Powyższy pogląd znajduje potwierdzenie w doktrynie, gdzie wskazuje się, że zgodnie z art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy o sporcie, każdy PZS zobowiązany jest do przynależności do międzynarodowej federacji sportowej działającej w sporcie olimpijskim, paralimpijskim lub innej organizacji uznanej przez MKOl. Z tym obowiązkiem wiąże się wyłączne uprawnienie PZS do reprezentowania danej dyscypliny sportu w strukturach międzynarodowych organizacji sportowych, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy o sporcie.

(por. Badura Marcin, Basiński Hubert, Kałużny Grzegorz, Wojcieszak Marcin, „Ustawa o sporcie. Komentarz”, LEX 2011, komentarz do art. 7).

W świetle powyższego należy wskazać, że rywalizacja w dyscyplinach nieolimpijskich, prowadzona poza strukturami polskich związków sportowych, odbywa się często za pośrednictwem organizacji nieuznawanych

lub nierozpoznawanych przez MKOl i może również nie podlegać nadzorowi Światowej Organizacji Antydopingowej (WADA).

Warto przypomnieć, że zgodnie z ustawą o sporcie, minister właściwy do spraw kultury fizycznej sprawuje nadzór wyłącznie nad działalnością polskich związków sportowych. W konsekwencji organizacje funkcjonujące poza systemem związkowym pozostają poza zakresem tego nadzoru.

Powierzenie środków publicznych podmiotom niemającym statusu polskiego związku sportowego mogłoby prowadzić do sytuacji, w której kilka organizacji działających w ramach tej samej dyscypliny ubiegałoby się o dofinansowanie lub uczestniczyło w rywalizacji międzynarodowej w ramach różnych, nierzadko konkurencyjnych federacji.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra

Piotr Borys

Sekretarz Stanu

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

KPRM - DSP